

Stubbe

Egentligen var det inte hon, det var dem vuxna runt omkring som skapade det annorlunda förhållandet. Under skoltiden tillhörde hon inte dem som alltid fick fundera en stund inför uppgiften att skriva uppsats. Oftast fanns fantasin där. Men idag minns hon inte ens vad det var hon skrev förutom just denna. Förmodligen tänkte lärarinnan att det var en konstig uppsats, kanske att hon borde spärras in. Dessutom fick hon inte något vidare betyg. Hennes förhållande med en stubbe förtjänade mer.

Alltsedan hon var i åldern då hon ännu inte kunde ta ett steg tilldelades hon denna udda kärlek. Den stod i skogskanten en liten bit bakom farföräldrarnas garage. Och hur avvikande det kanske än må låta kom hon att älska sin stubbe. Kanske att den var en symbol för något.

Den är ett kärt minne. Alla somriga besök då hon hälsade på. Klättrade upp och stod en kort stund där. Även omgivningen var nog ett skäl. Det var kärlek. Familjärt. Huset, röda ladan, ängarna och skogarna. Människorna.

Det var naturens gång som till sist tog stubben ifrån henne. Den blev med åren väderbiten och angripen. När den var redo att ge upp hjälpte hennes kusin till med yxan. Det var ledsamt, faktiskt lite sorgligt. Och även om stubben är sedan långt försvunnen finns minnet för alltid hos henne.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Octavia med Poeter.se id #33804 innehar upphovsrätten